

Evet, bu bana özel bir durum değil elbette ama insan yine de tuhaf oluyor. Üstelik bu gözden geçirme döneminin bir kısmını Diyarbakır'da Bağlar'dan yükselen dumanlara bakarak, bugün kalkan kaçınıcı F-16 diye sayarak yaptım. Sur yıkılıyor, insanlar bodrumlarda yakılıyor, bense iki ergen kızın bireysel acılarla dolu hikâyelerini yeniden gözden geçiriyordum.

yüzleştim. Şimdi otuz yedi yaşında edebiyatla, hikâyelerle, dille, birey olmakla ilgili çok başka dertlerim var ama yirmi yıl önce on yedi yaşındayken böyle değildim, bunu gördüm. Evet, bu bana özel bir durum değil elbette ama insan yine de tuhaf oluyor. Üstelik bu gözden geçirme döneminin bir kısmını Diyarbakır'da Bağlar'dan yükselen dumanlara bakarak, bugün kalkan kaçınıcı F-16 diye sayarak yaptım. Sur yıkılıyor, insanlar bodrumlarda yakılıyor, bense iki ergen kızın bireysel acılarla dolu hikâyelerini yeniden gözden geçiriyordum. Acıları yarıştırmak veya hiyerarşik bir yere çekmek gibi bir derdim yok elbette. Ama gerçek şuydu: Gözden geçirdiğim kendi gençlik dönemimdi bir bakıma... Onlara ve o yaşta olan kendime kıızıyordum, çünkü dertleri bambaşkaydı ve o sırada Rozerin Çukur'un annesi kızının cenazesini arıyordu. Zaman zaman da soğukkanlı yaklaşıma çalıştım, sanki bir başkasının romanının editörüydim; o gözle çalıştım üzerinde. Acımasızdım sanırım, bu da yıllardır yazıyla içli dışlı olmakla ilgiliydi, acımadan kestiğim, gereksiz laf kalabalığı yaptığım yerleri attım ama özünde metnin acemiliğine ve duygusuna dokunmadım, dokunamazdım.

Peki 80'lerde çocuk, 90'larda genç olmak... Zaman zaman konuşuluyor bu. Senin için anlamı nedir?

80'lerde çocuk olma mevzusunun bu kadar çok konuşulması, çokomelli nostaljik malzeme olması beni rahatsız ediyor açıkçası. Turgut Özal vardı, babam sevmezdi, e

ben de sevmezdim. Tabii bir de Kenan Evren. Bugünlerimizin iki müsebbibi, iki faili. Çağ atıyoruz diye tutturmuştu Özal. 80'lerde çocuk olmak, Özal'ı televizyonda her gördüğünde söylenen babama, "Çağ atlamak ne demek," diye sormaktı. 90'larda genç olmak o zaman her şeyden sıkılmış olmaktı galiba, ne yapacağını bilemiyor olmak ya da Nirvana dinlemek, depresyon hırkına sarılıp *Yeraltından Notlar*'ı okumak gibi bir şeydi. Ben bütün o dönemin korkunçluğunu yıllar sonra anladım. Çocukluk hadi tamam da, 90'lar kör sağır geçmişti. Hiç o nostalji tramvayına binemeyeceğim. 12 Eylül'den önce sindirilip pıstırılmış ebeveynlerin 80 ve sonrasında doğan çocuklarının mensubu olduğu apolitik kuşağın kör sağır bireyi olarak geçti 90'lar. Allahtan bizim evin kitaplığında, mesela Ziverbey Köşkü'nde olanlara dair kitaplar vardı, Ruhi Su kasetleri vardı. Vedat Günyol'un, Erdal Öz'ün adı geçirdi. Yine de eksikti. Kürtleri, Ermenileri, Alevileri çok iyi tanıımıyordum. **Zayı sanırım farklı bir yerde. En azından ben öyle görüyorum. O romanında 12 Eylül sonrasına göndermeler var, çok kimlik sorunları var. Sen ilk kitabın yayımlandıktan**

sonra da romancı olarak anılmak istemediğini söylemişsin. Kendi yazarlık serüveninle ilgili şimdi nasıl düşünüyorsun?

Evet, böyle düşünmeniz beni mutlu etti, sahiden de Zayı benim için farklı. Selvi hâlâ benimle ve biliyorum bir gün bir yerlerden çıkacak ve bu kez konuşacak. Romancı kimliği meselesi biraz karışık aslına bakarsanız. Ben hep öykü yazmak isterken, bir şekilde yapamadığımdan, içimde yerine oturmayan taşlardan belki bir şekilde romana devriliyor hikâyelerim. İlla romancı ya da öykücü olmak mı gerekiyor bilmiyorum. Aslında iki romanım da kimlik sorunuyla ilgili. Kim olduğun, neci olduğun... Ben romancı olmak istemiyorum, öykücü de olmak istemiyorum. Edebiyatçı olarak anılmak isterim ama tam da bu cümleyi kurarken geçenlerde Murathan Mungan'ın kurduğu cümle geliyor aklıma: "Edebiyatçı olmaktan çok daha önemli bulduğum bir şey var, iyi yurttaş olmak."

Peki 1980'den sonra hayatı tanıma-ya başlayan kuşakların hayatı da zayı mi oluyor? Şu sıralarda gözlerinin önünde nasıl bir toplum, nasıl bir ülke beliriyor?

Aslında olmuyor, olan biten birçok

Romancı kimliği meselesi biraz karışık aslına bakarsanız. Ben hep öykü yazmak isterken, bir şekilde yapamadığımdan, içimde yerine oturmayan taşlardan belki bir şekilde romana devriliyor hikâyelerim. İlla romancı ya da öykücü olmak mı gerekiyor...